

Ekstra Bladets praktikant på studietur til Bali

Da jeg skulle finde destinationen for min studietur, faldt valget ret hurtigt på Indonesien. Som land ligger de nemlig relativt langt nede på listen over, hvor stor pressefrihed verdens lande har. Helt præcist ligger de som nummer 124, hvor Danmark placerer sig på en flot fjerde plads.

Derfor ville jeg gerne et sted hen i Indonesien, hvor jeg netop ville kunne undersøge de arbejdende journalisters pressefrihed. Og hurtigt landede min finger på kortet, lige der, hvor Bali ligger. Og jeg var hurtigt spændt på at opleve paradiset.

Og så drog jeg ellers alene af sted på en 23 timers lang tur med pitstop i først Amsterdam og dernæst Singapore, for at lande i Ngurah Rai International på Bali.

Jeg indlogerede mig på et lækkert hotel i byen Sanur. Det var tydeligt, at jeg var taget af sted inden sommerferien, gaderne var endnu ikke fyldt med masser af turister. Selvom det hurtigt kunne mærkes, at Bali i dag kun er for turister – folket er enormt imødekommende og venlige. Måske endda lidt for venlige for dem, der let bliver irriterede over gadesælgere, der vil prakke dig alverdens på. De gør, hvad de kan for at tjene lidt ekstra til føden – og derfor lægger de selv drikkepenge på alt hvad du køber, bortset fra på restauranterne. Men de er ikke ked af det, hvis du giver dem mere.

Allerede dagen efter min ankomst havde jeg et møde med fem journalister, der alle er medlem af "Alliance of Independent Journalist in Indonesia" (AIJ). Jeg havde aftalt at mødes med Anton Muhajir på et lille kaffested i byen Denpasar, men i stedet hentede han mig på sin scooter og tog mig hen til hans kollegaer

på deres lille kontor.

Anton Muhajir havde inviteret fem af sine kollegaer, og de fortalte mig om, hvordan det er at arbejde som journalist i et land, hvor de ikke kan skrive om alt, for så risikerer de deres eget liv.

Kontoret, som det kan ses på billedet, var et tæppe på gulvet i en åben hvid betonbygning. Her mødes de minimum én gang hver anden uge. Ofte for fællesskabets skyld, hvor de ser film eller diskuterer bøger.

For det er ikke mange, du finder på Bali siddende med en bog eller med en tydelig interesse for at opnå ny viden og information. Ifølge journalisterne er det ikke en del af kulturen, at man sidder med

en avis eller bog og læser. Derfor kæmper de også med at få folk til at læse nyheder og få folk med online: der hvor det hele foregår i dag.

Lederen af AIJ, Pippit (manden, der sidder som nummer to fra venstre) er ham med de fleste historier. Men han snakker ikke engelsk, så Anton oversætter for ham.

En gang prøvede han at blive tæsket af de lokale gangstere, da han havde skrevet en artikel om dem. De andre nikker genkendende, og fortæller, at dem skriver de ikke om. Selv staten har gjort sig venner med enkelte af dem. Derfor er det for journalister også svært at skrive om staten, selvom indbyggerne i dag ser den som mindre korrupt end tidligere.

Efter et par timer i selskab med journalisterne blev det tid til at vende tilbage til hotellet og lade dem få mad efter deres faste. Så der blev bestilt en Uber til mig af den nette sum af 15 kroner for at køre mig hjem. For på vejene, der går det ikke stille for sig.

For det første kører de i den modsatte side end hvad vi gør herhjemme i Danmark, og ofte er vejene i to spor, og du kan altså meget nemt komme ud for, at du skal en 10-15 minutters omvej for at komme hen til din destination. De er ret glade for ensrettede veje. Derfor er det heller ikke mange turister man ser, der selv kører, hverken i bil eller på en lejet scooter, for det kan være ret indviklet at finde rundt i deres trafiksystem, og samtidig koster det stort set ingenting at leje en chauffør for dagen. Uanset hvor og hvad du skal.

Fra poolen til toppen af vulkan. Efter et par stille dage bookede jeg en tur med en chauffør, der skulle tage mig og en mindre gruppe til toppen af Gunung Batur. Balis næsthøjeste aktive vulkan. Vi tog af sted klokken to om natten og var fremme ved vandringsudgangspunktet et par timer senere. Solen skulle stå op klokken halv seks, så jeg og fem indiske drenge tog benene på nakken, da vi prøvede at følge med vores guide Sami op af den utrolig stejle vulkan.

Efter 20 minutter fortrød jeg første gang. Jeg nåede at fortryde turen mange gange på den næsten tre timer lange tur op af vulkanen sammen med, hvad der føltes som, en million andre mennesker. MEN da vi nåede toppen og så solen stod op, var det, det hele værd.

Udsigtens var helt eminent, selvom det var bidende koldt og overskyet det første stykke tid.

Det var ret vildt at stå på toppen af en aktiv vulkan.

Man kunne endda se og mærke dampen fra den boblende vulkan. Men desværre (eller nok mere

heldigvis), så man ikke nogen form for lava. Der var lidt for langt ned, til at jeg eller nogen anden turde gå for tæt på kanten. Ifølge min guide er der en, der har mistet livet, da hun faldt ned.

Guiden Sami fortalte mig, at hun havde gået turen op og ned over 1000 gange, og hun havde kun haft jobbet i to år. Det betaler godt – men hun kan alligevel ikke spare op, for tingene på Bali er dyre for dem, der bor der.

For turisterne er det et lille greb i lommen, når der skal betales for transport, mad og ture.

Men for de indfødte er det tvunget til at bruge de hårdt tjente penge uden mulighed for at lægge noget til side. Mange af dem har derfor aldrig været ude at rejse – i hvert fald ikke længere væk end til Lombok eller til de små Gili øer.

Det samme gælder for journalisterne, der er nødt til at lære, ved at arbejde, da der ingen god uddannelse er, og lønnen er derefter. Alligevel kunne dem jeg mødte ikke tænke sig at hive teltpælene op og flytte til et andet land for at praktisere journalistik.

- Indonesien har så mange problemer, som man kan skrive om som journalist, derfor vil jeg ikke flytte og arbejde som journalist. Jeg kan love dig for, at jeg gerne ville flytte til et andet land og bo, men ikke for at arbejde i denne branche, fortalte Anton Muhajir mig.

Bali byder på andet end smukke udsigter, lækkert havvand og gode snorklesteder. Der er også aber – og mange af dem. På toppen af Gunung Batur så jeg de første.

Men tager man til byen Ubud er der en hel park med mere end 600 aber, der render frit rundt. Så her skal man passe på sine ting, for de er hurtige – og snedige! Det koster cirka 25 kroner for en voksen at komme ind, og så kan man ellers vandre rundt i et par timer, tage et par selfies med en abe eller to og nyde de flotte templer.

På vejen fra abeparken kan man vælge at stoppe ved templet Mount Kawi, der ligger lidt længere væk end det mere turistede "Elephant Cave" tempel, der ligger inde i byen Ubud.

På vejen til templet fra parkeringspladsen vil du mindst 10 gange, hvis ikke flere, blive spurgt om du ikke vil købe en sjarong.

Også selvom du måske allerede har sørget for at have et klæde over knæene. De vil gerne sælge og de siger, hvad som helst for at få dig til at købe. Men du behøver ikke, heller ikke, hvis du ikke ejer et. Du kan stort set altid låne et klæde ved templets indgang.

Jeg forstår godt, at mange synes Bali er et sted, man skal opleve. For der er lækkert. Men planlæg din tid omhyggeligt hjemmefra – man bliver hurtigt snydt af, hvor meget tid man har, hvis man gerne vil nyde soltimerne også. Solen går nemlig ned allerede klokken 18.

Mange tak for støtten, Kreds 1!

Klara Hauberg Hansen